

26 Μαγτίου, 1993

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑ-
ΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙ-
ΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσείουσα - Καθ' ης η αίτηση,

v.

ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΠΑΕΥΡΥΠΙΔΗ,

Εφεσίβλητου-Αιτητή.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1469).

5 Εκπαιδευτικοί Υπάλληλοι — Διορισμοί — Διαδικασία — Πότε θεω-
ρείται ότι συμπληρώνεται η διαδικασία διορισμού και η δημιουρ-
γία της υπαλληλικής σχέσης — Ποιά η σημασία αποστολής επιστο-
λής προς το άτομο που θα διορισθεί και η δημοσίευση του
διορισμού στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας — Ο περί
Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμος του 1969, Νόμος αρ.
10/69, άρθρο 29.

10 Διοικητικό Δίκαιο — Δημόσια υπαλληλική σχέση — Μονομερής μα-
ταιώση από την δημόσια διοίκηση — Είναι δυνατή μόνο πριν την
αποδοχή του διορισμού, όταν η σχέση βρίσκεται εν τω γίνεσθαι,
με την ανάκληση του διορισμού — Στην παρούσα υπόθεση η από-
φαση για ανάκληση διορισμού από την Επιτροπή Εκπαιδευτικής
Υπηρεσίας μετά την αποδοχή του διορισμού από τον αιτητή, επι-
15 κυρώθηκε από το Εφετείο λόγω ύπαρξης απόφασης του Υπουργι-
κού Συμβουλίου με την οποία ο αιτητής απολύθηκε από την εκπαι-
δευτική υπηρεσία για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα άρθρο 54 παράγραφος (α) και (δ)
— Εκτελεστική Εξουσία η οποία ασκείται από το Υπουργικό Συμ-
βούλιο.

20 Λέξεις και Φράσεις — "Διορισμός" στο Σύγγραμμα Κυριακόπουλου
"Διοικητικόν Ελληνικόν Δίκαιον".

25 Δημόσιο Συμφέρον — Υποχρέωση για διεξαγωγή έρευνας για διακρί-
βωση ύπαρξης λόγων δημοσίου συμφέροντος που ίσχυαν κατά τον
χρόνο τερματισμού των υπηρεσιών του εφεσίβλητου — Υπό τις
περιστάσεις ανήκε στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Υπουργι-
κού Συμβουλίου.

Το επίδικο θέμα το οποίον εγείρεται αφορά την εγκυρότητα της

απόφασης της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (η Επιτροπή) με την οποία ανακλήθηκε ο διορισμός του αιτητή στη μόνιμη θέση δασκάλου Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης από την 1/9/90. Η ανάκληση έγινε μετά από την γνωμοδότηση του Γενικού Εισαγγελέα ότι εφόσον ο αιτητής απολύθηκε από την εκπαιδευτική υπηρεσία για λόγους δημοσίου συμφέροντος με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ημερ. 1/2/1980 δυνάμει των παραγράφων (α) και (δ) του Άρθρου 54 του Συντάγματος, δεν ήταν επιτρεπτό για οποιοδήποτε όργανο της Πολιτείας να ενεργήσει κατά τρόπο που αντιβαίνει προς την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου. 5 10

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απεδέχθη τους ισχυρισμούς του εφεσίβλητου και ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής για ανάκληση του διορισμού του. Οι ισχυρισμοί αυτοί ήταν ότι η Επιτροπή:

1. Δεν εδικαιούτο να ανακαλέσει τον διορισμό μετά την αποδοχή από τον αιτητή της προσφοράς διορισμού του και κατά συνέπεια η ανάκληση ήταν παράνομη και 15

2. Παρέλειψε να διεξαγάγει την δέουσα έρευνα για διαπίστωση στοιχείων που να δικαιολογούν την ανάκληση για λόγους δημοσίου συμφέροντος. 20

Οι λόγοι επέσεως εναντίον της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν οι ακόλουθοι:

1. Η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα αποφάσισε ότι είχε συμπληρωθεί ο διορισμός του εφεσίβλητου. 25

2. Εφόσον ο τεματισμός των υπηρεσιών του εφεσίβλητου είχε τεματισθεί έγκυρα από το Υπουργικό Συμβούλιο προς το δημόσιο συμφέρον, η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα αποφάσισε ότι η ανάκληση του διορισμού του ήταν λανθασμένη. 30

3. Η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα αποφάνθηκε αναφορικά με την εγκυρότητα του τεματισμού των υπηρεσιών του εφεσίβλητου από το Υπουργικό Συμβούλιο. 35

Αναφορικά με τον πρώτο λόγο της έφεσης το Ανώτατο Δικαστήριο συμφώνησε με τον πρωτόδικο Δικαστή ότι η υπαλληλική σχέση συμπληρώθηκε με την αποδοχή από μέρους του εφεσίβλητου, της προσφοράς διορισμού του. Το γεγονός ότι δεν είχε σταλεί προς αυτόν η επιστολή του διορισμού που αναφέρεται στο άρθρο 29(3) του Νόμου δεν επηρέασε την ουσιαστική ισχύ της πράξης η οποία συμπληρώθηκε με την αποδοχή από τον εφεσίβλητο των όρων της προσφοράς. Η επιστολή αποσκοπεί στην τυπική πληροφόρηση της ημερομηνίας από την οποία αρχίζει ο διορισμός και δεν έχει καμιά σχέση με τη συμπλήρωση της πράξης του διορισμού. Ούτε και η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας αποτελεί συστατικό στοιχείο του διορισμού. 40

5 Αναφορικά με τον δεύτερο λόγο της έφεσης, το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να προβεί στον διορισμό του αιτητή εφόσον οι λόγοι δημοσίου συμφέροντος για τους οποίους αυτός εκρίθη από το Υπουργικό Συμβούλιο με βάση το άρθρο 54 του Συντάγματος ότι δεν είχε θέση στην Υπηρεσία, ίσχυαν κατά τον χρόνο λήψης της απόφασης για διορισμό του.

10 Αναφορικά με τον τρίτο λόγο της έφεσης το Ανώτατο Δικαστήριο εξέφρασε την γνώμη ότι εκείνο που ανέφερε ο πρωτόδικος Δικαστής είναι ότι η Επιτροπή είχε υποχρέωση να διεξαγάγει έρευνα για να εξακριβώσει κατά πόσο οι λόγοι δημοσίου συμφέροντος που ίσχυαν κατά τον χρόνο τερματισμού των υπηρεσιών του εφεσιβλήτου εξακολουθούσαν να ισχύουν και κατά τον χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης. Η Επιτροπή, όπως απεφάνθηκε το Ανώτατο Δικαστήριο, δεν είχε δικαίωμα να διεξαγάγει τέτοιας μορφής έρευνα, η οποία, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, ήταν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Υπουργικού Συμβουλίου.

15 Η έφεση επιτυγχάνει. Η απόφαση της Επιτροπής για ανάκληση του διορισμού του εφεσιβλήτου επικυρώνεται.

20

*Η έφεση επιτυγχάνει.
Καμιά διαταγή για έξοδα.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Zachariades v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1193

Christodoulides and Others v. The Republic (1984) 3 C.L.R. 1297

Έφεση.

25 Έφεση εναντίον της απόφασης του Προέδρου του Ανώτατου Δικαστηρίου Κύπρου (Α. Λοτζίου, Π.) που δόθηκε στις 13 Δεκεμβρίου, 1991 (Πρόσφυγή αρ. 715/90) με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση των εφεσειόντων, ημερομηνίας 6/9/90, με την οποία ανακλήθηκε ο διορισμός του εφεσιβλήτου στη μόνιμη θέση δασκάλου Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης, από την 1/9/90.

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, με Ρ. Παπαέτη (δ/δα) Δικηγόρο της Δημοκρατίας, για τους εφεσειόντες.

35 *Ν. Σάντης, για τον εφεσιβλήτο.*

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου, θα δώσει ο Δικαστής κ. Α. Κούρσης.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Η έφεση στρέφεται εναντίον απόφασης του Προέδρου του Δικαστηρίου τούτου, ο οποίος στην άσκηση της πρωτοβάθμιας αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας, ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (ΕΕΥ), ημερομηνίας 6/9/90, με την οποία ανακάλεσαν το διορισμό του αιτητή στη μόνιμη θέση δασκάλου Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης, από την 1/9/90. 5 10

Ο αιτητής είχε διοριστεί δάσκαλος από 1/9/63. Με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, ημερομηνίας 1/7/74, τερματίστηκαν οι υπηρεσίες του από 10/7/74 προς το δημόσιο συμφέρον. Με κατοπινή απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας αρ. 1115, ημερομηνίας 2/8/74, ανακλήθηκε ο τερματισμός των υπηρεσιών του από το Υπουργικό Συμβούλιο. Το Υπουργικό Συμβούλιο, με απόφασή του αρ. 18.770, ημερομηνίας 31/1/80, αποφάσισε και πάλι τον τερματισμό των υπηρεσιών του αιτητή, από 1/2/80. 15 20

Εναντίον αυτής της απόφασης καταχωρήθηκε αριθμός προσφυγών από τους επηρεαζόμενους και εξεδόθη απόφαση από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου και είναι η υπόθεση *Christodoulides and Others v. The Republic* (1984) 3 CLR 1297. Ο επεσίβλητος δεν ήταν ένας από τους αιτητές στην πιο πάνω υπόθεση. Δεν την προσέβαλε ή αν τυχόν την προσέβαλε, την απέσυρε μετά από την απόφαση με την οποία το Ανώτατο Δικαστήριο επικύρωσε τις αποφάσεις του Υπουργικού Συμβουλίου, μέσα στην έννοια του άρθρου 146.4 του Συντάγματος. 25 30

Ο αιτητής υπέβαλε αίτηση για εγγραφή στους πίνακες διοριστέων δασκάλων στις 22/5/90. Η ΕΕΥ έχοντας υπόψη γνωμοδότηση του κ. Ν. Χαραλάμπους, Ανώτερου Δικηγόρου της Δημοκρατίας, με ημερομηνία 29/3/89, τον περιέλαβε στους πίνακες διοριστέων και στις 30/7/90 αποφάσισε το διορισμό του στη μόνιμη θέση δασκάλου από 35

1/9/90, πληροφόρησε δε τον αιτητή σχετικά προς τούτο, με επιστολή του ημερομηνίας 18/8/90.

5 Ο αιτητής αποδέχτηκε τον πιο πάνω διορισμό με επιστολή του προς την ΕΕΥ, με ημερομηνία 18/8/90, η οποία φαίνεται να λήφθηκε από την ΕΕΥ στις 27/8/90. Υποβλήθηκε δε, στις 27/8/90, στην απαιτούμενη ιατρική και ακτινολογική εξέταση που αποτελούσε σύμφωνα με την προσφορά της ΕΕΥ, προϋπόθεση του διορισμού του.

10 Με αφορμή δημοσιεύματα στον ημερήσιο τύπο, η ΕΕΥ απευθύνθηκε στις 5/9/90 στο Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, ο οποίος στις 6/9/90 έδωσε την πιο κάτω γνωμοδότηση:

15 "Σε απάντηση της επιστολής σας, με ημερομηνία 5 Σεπτεμβρίου 1990 και αρ. φακ. Π.3628, επιβεβαιώνω τη γνώμη που εξέφρασα χθές κατά τη σχετική συνάντησή μας στο γραφείο μου, η οποία είναι η ακόλουθη:

20 Ο κ. Αντώνης Παπαευριπίδης μπορούσε να συμπεριληφθεί στον κατάλογο διοριστέων με βάση τη γνωμάτευση του Ανώτερου Δικηγόρου της Δημοκρατίας κ. Ν. Χαραλάμπους με ημερομηνία 29 Μαρτίου 1989, με την οποία συμφωνώ.

25 Εφόσον όμως μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία αποφασίστηκε από την Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας να προσφερθεί στον κ. Παπαευριπίδη διορισμός εξακολούθησε να ισχύει η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου με ημερομηνία 1 Φεβρουαρίου 1980, με την οποία ο κ. Παπαευριπίδης απολύθηκε από την εκπαιδευτική υπηρεσία προς το δημόσιο συμφέρον, μαζί με άλλους δημόσιους υπαλλήλους και εκπαιδευτικούς λειτουρ-
30 γούς, και εφόσον η εν λόγω απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ελήφθη ενόψει, μεταξύ άλλων, των εξουσιών του Υπουργικού Συμβουλίου δυνάμει των παραγράφων (α) και (δ) του Άρθρου 54 του Συντάγματος και κατ' εφαρμογή γενικής πολιτικής που υιοθέτησε
35 προς το δημόσιο συμφέρον το Υπουργικό Συμβούλιο, δεν είναι επιτρεπτό για οποιοδήποτε όργανο της Πολι-

τείας να ενεργήσει κατά τρόπο που αντιβαίνει προς την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου δυνάμει της οποίας ο κ. Παπαευριπίδης απολύθηκε από την εκπαιδευτική υπηρεσία προς το δημόσιο συμφέρον.

Γι' αυτό ο διορισμός που έχετε προσφέρει στον κ. Παπαευριπίδη πρέπει να ανακληθεί. 5

Αντιλαμβάνομαι ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι εκπαιδευτικοί λειτουργοί των οποίων οι υπηρεσίες έχουν τερματισθεί προς το δημόσιο συμφέρον το 1980 έχουν εγείρει πρόσφατα, κατ' επανάληψη, θέμα αναθεώρησης από το Υπουργικό Συμβούλιο της απόφασης γενικής πολιτικής που οδήγησε τότε στον τερματισμό των υπηρεσιών τους και γι' αυτό ο κ. Παπαευριπίδης θα μπορούσε να παραμείνει στον κατάλογο διοριστέων για να μπορεί να διοριστεί σε περίπτωση που τυχόν στο μέλλον το Υπουργικό Συμβούλιο θα αναθεωρήσει την πιο πάνω απόφαση γενικής πολιτικής, αν και στο παρόν στάδιο δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη προς αυτή την κατεύθυνση. 10 15

Κάποια σχέση με το θέμα στο οποίο αναφέρεται η παρούσα επιστολή μου έχει και η προηγούμενη γνωμάτευση με ημερομηνία 23 Φεβρουαρίου 1990 που σας έδωσε ο Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας κ. Ν. Χαραλάμπους, αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται για ευκολία σας." 20 25

Με βάση την πιο πάνω γνωμοδότηση, η ΕΕΥ στις 6/9/90 αποφάσισε την ανάκληση του διορισμού του εφεσίβλητου. Στο σχετικό πρακτικό αναφέρονται τα πιο κάτω:

"1. Ανάκληση Διορισμού

Παπαευριπίδης Αντώνιος (Π. 3628) Δάσκαλος 30

Το Υπουργικό Συμβούλιο με απόφαση του με ημερ. 1/2/1980 είχε τερματίσει τις υπηρεσίες του κ. Αντώνη Παπαευριπίδη για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

5 Ο κος Παπαευριπίδης υπέβαλε αίτηση για εγγραφή στους πίνακες διοριστέων Δασκάλων και η Επιτροπή έχοντας υπόψη γνωμοδότηση του Γενικού Εισαγγελέα με ημερ. 29/3/89 (που αφορούσε παρόμοια περίπτωση) αποφάσισε την περίληψή του στους πίνακες διοριστέων και στις 30/7/90 αποφάσισε το διορισμό του σε μόνιμη θέση δασκάλου, από 1/9/90.

10 Κατατίθεται γνωμοδότηση του Γενικού Εισαγγελέα με αρ. 46(Α)/67/ΙΧ και ημερ. 6/9/90, σύμφωνα με την οποία δεν είναι επιτρεπτό για οποιοδήποτε όργανο της Πολιτείας να ενεργήσει κατά τρόπο που αντιβαίνει προς την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου δύναμει της οποίας ο κος Παπαευριπίδης απολύθηκε από την Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας προς το δημόσιο συμφέρον και ότι ο διορισμός πρέπει να ανακληθεί.

15 Η Επιτροπή ενόψει της πιο πάνω γνωμοδότησης αποφασίζει να ανακαλέσει την απόφασή της για προσφορά μόνιμου διορισμού στον κ. Παπαευριπίδη."

20 Εναντίον της απόφασης αυτής ο αιτητής καταχώρησε την προσφυγή 915/90, και πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι η ΕΕΥ δεν εδικαιούτο να ανακαλέσει το διορισμό του μετά την αποδοχή από αυτόν της προσφοράς διορισμού του και ότι συνεπώς η ανάκληση ήταν παράνομη, αντίθετη προς τους Κανόνες της χρηστής διοίκησης και της φυσικής δικαιοσύνης. Επίσης, πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι η ΕΕΥ παρέλειψε να διεξαγάγει τη δέουσα έρευνα για να διαπιστώσει την ύπαρξη στοιχείων που να δικαιολογούν την ανάκληση για λόγους δημοσίου συμφέροντος. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι οι ισχυρισμοί του εφεσίβλητου ήταν έγκυροι και ακύρωσε την απόφαση της ΕΕΥ για ανάκληση του διορισμού του.

30 Συγκεκριμένα, η πρωτόδικη απόφαση, αναφέρει τα εξής:

35 "Σύμφωνα επίσης, με τα πιο πάνω, θεωρώ το γεγονός ότι δεν είχε σταλεί σ' αυτόν η επιστολή που αναφέρεται στο άρθρο 29(3) του Νόμου, ότι δεν επηρεάζει την

ουσιαστική ισχύ της πράξης, η οποία είχε συμπληρωθεί με την αποδοχή από τον αιτητή των όρων της προσφοράς, η οποία επιστολή αποτελεί απλώς επιβεβαίωση του διορισμού του και τυπική πληροφόρηση της ημερομηνίας από την οποία θα ίσχυε ο διορισμός του. Εν πάση περιπτώσει στην παρούσα υπόθεση ο αιτητής ήδη είχε πληροφορηθεί την ημερομηνία αυτή, όπως επίσης και το σχολείο που είχε τοποθετηθεί με την επιστολή της Επιτροπής, ημερομηνίας 18 Αυγούστου 1990, η οποία περιείχε την προσφορά του διορισμού του και τους λοιπούς όρους υπηρεσίας της θέσης και στην οποία είχε φανερά ενσωματωθεί η επιστολή του άρθρου 29(3). Σύμφωνα με την προσφορά που έλαβε, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, ο διορισμός του αιτητή ίσχυε από την 1 Σεπτεμβρίου 1990, οπότε ο αιτητής εθεωρείτο διορισμένος από την ημερομηνία αυτή, γεγονός που αποτελεί ένα ακόμη λόγο που συντηγορεί υπέρ του συμπεράσματος ότι στην προκειμένη περίπτωση η πράξη περί διορισμού του αιτητή είχε συμπληρωθεί πριν την ανάκλησή της".

Οι λόγοι εφέσεως όπως αναφέρονται στην ειδοποίηση εφέσεως, είναι οι εξής:

- (1) Η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα αποφάσισε ότι είχε συμπληρωθεί ο διορισμός του εφεσίβλητου.
- (2) Εφόσον επρόκειτο περί διορισμού ατόμου του οποίου οι υπηρεσίες είχαν ήδη έγκυρα τερματισθεί προς το δημόσιο συμφέρον από το Υπουργικό Συμβούλιο, η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα αποφάσισε ότι η ανάκληση του διορισμού του εφεσίβλητου ήταν λανθασμένη.
- (3) Η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα αποφάνθηκε στην παρούσα υπόθεση σχετικά με την εγκυρότητα του τερματισμού των υπηρεσιών του εφεσίβλητου από το Υπουργικό Συμβούλιο.

Αναφορικά με τον πρώτο λόγο εφέσεως, ο ευπαίδευτος

Γενικός Εισαγγελέας υπέβαλε ότι ήταν νομικά αδύνατο για το πρωτόδικο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι συμπληρώθηκε ο διορισμός του εφεσίβλητου. Σχετικό είναι το άρθρο 29 του περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου, 1969, Νόμος αρ. 10/69, το οποίο έχει ως ακολούθως:

5 "29(1) Μόνιμος διορισμός γίνεται δι' εγγράφου προσφοράς υπό της Επιτροπής προς το πρόσωπον το οποίον πρόκειται να διορισθή και της εγγράφου αποδοχής υπ' αυτού.

10

(2) Η προσφορά αναφέρει την αμοιβήν και τους λοιπούς όρους υπηρεσίας της θέσεως δι' την προσφέρεται ο διορισμός.

(3) Όταν το πρόσωπον τούτο δηλώση την αποδοχήν της εις αυτό γενομένης προσφοράς, η δε έκθεσις του Κυβερνητικού Ιατρικού Λειτουργού όστις εξέτασε τούτο είναι ικανοποιητική, η Επιτροπή πληροφορεί εγγράφως το πρόσωπον τούτο ότι διορίσθη και καθορίζει την ημερομηνίαν από της οποίας ισχύει ο διορισμός.

15

20

(4) Μόνιμος διορισμός δημοσιεύεται το ταχύτερον εις την επίσημον εφημερίδα της Δημοκρατίας."

Ο ευπαίδευτος Γενικός Εισαγγελέας, εισηγήθηκε ότι για να υπάρξει τελική δέσμευση της διοίκησης, πρέπει να υπάρξει προσφορά, αποδοχή, διορισμός και δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. Όταν ένα πρόσωπο αποδεχτεί την προσφορά της ΕΕΥ, πρέπει να προσκομίσει και την αναγκαία ιατρική εξέταση, διότι μπορεί να βρεθεί ότι το πρόσωπο είναι ακατάλληλο για λόγους ιατρικούς για να διοριστεί. Μετά, η ΕΕΥ πληροφορεί εγγράφως το πρόσωπο τούτο, ότι διορίστηκε και καθορίζει την ημερομηνία από την οποία ισχύει ο διορισμός. Κατέληξε ότι ο Νόμος προβλέπει τρία στάδια: προσφορά, αποδοχή, ιατρική εξέταση, διορισμό και δημοσίευση. Αν δεν συμβούν αυτά τα στάδια, δεν υπάρχει οριστικός διορισμός. Για να υπάρξει τελική δέσμευση της

25

30

35

διοίκησης, ο διορισμός πρέπει να δημοσιευτεί. Περιττόν, εισηγήθηκε ότι ενώ ο διορισμός δεν είχε συμπληρωθεί δυνάμει του Νόμου, το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα προσέγγισε το θέμα, ως θέμα ανακλήσεως συμπληρωθέντος διορισμού.

5

Αντίθετα, ο ευπαιδευτος δικηγόρος του εφεσίβλητου, υποστήριξε ότι ο πρωτόδικος Δικαστής πολύ ορθά αποφάσισε ότι η διαδικασία του διορισμού είχε συμπληρωθεί με την αποδοχή από μέρους του εφεσίβλητου της προσφοράς που του έγινε από τους εφεσείοντες. Βάσισε την εισήγησή του, στο ότι η διαδικασία του διορισμού έχει δύο σκέλη την προσφορά και την αποδοχή. Η μη αποστολή οποιασδήποτε επιστολής προς τον εφεσίβλητο, σύμφωνα με το άρθρο 29(3) του Νόμου 10/69, είναι τυπικού χαρακτήρα και δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο ούτε της προσφοράς διορισμού, ούτε της αποδοχής. Η μη δημοσίευση του διορισμού στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, δεν είναι συστατικό στοιχείο για συμπλήρωση του διορισμού. Υποστήριξε τη θέση του, με την υπόθεση της Ολομέλειας *Zachariades v. Republic* (1984) 3 CLR 1193. Κατέληξε ότι η υπαλληλική σχέση συμπληρώθηκε με την αποδοχή. Έπαυσε δηλαδή, να είναι εσωτερικό μέτρο (*internum*) η απόφαση της ΕΕΥ και έγινε πλέον εκτελεστή διοικητική πράξη, την οποία η εφεσεύουσα δεν μπορούσε να ανακαλέσει.

10

15

20

25

Κατά πρώτο, συμφωνούμε με την εισήγηση ότι η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο του διορισμού. Το σημείο αυτό έχει αποφασιστεί από την Ολομέλεια στην υπόθεση *Zachariades v. Republic* (ανωτέρω), στη σελίδα 1222.

30

Η υπόθεση *Zachariades* αναφέρεται στο άρθρο 37 του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967, Νόμος αρ. 33/67 που είναι αντίστοιχο με το άρθρο 29 του περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969, Νόμος αρ. 10/69. Υιοθετούμε όσα λέχθηκαν σχετικά στην υπόθεση *Zachariades*, που ισχύουν και στην προκειμένη περίπτωση, αναφορικά με το Νόμο 10/69.

35

Στο Σύγγραμμα του Κυριακοπούλου "Διοικητικόν Ελληνικόν Δίκαιον", 4η Έκδοση, Τόμος Γ', στη σελίδα 178 αναφέρονται τα εξής:

- 5 "Διορισμός καλείται η παρά του αρμοδίου οργάνου δήλωση της βούλησεως του κράτους προς σύναψιν μεθ' ωρισμένου προσώπου δημοσίας υπαλληλικής σχέσεως".

Και στη σελίδα 180:

- 10 "Επί τω τέλει, όπως καταστή γνωστή εις τον ενδιαφερόμενον η βούλησις του κράτους και πληρωθή ο έτερος όρος της δημοσίας υπαλληλικής σχέσεως, ήτοι η αποδοχή του διορισμού παρά του προς ον ούτος απευθύνεται, δέον, μετά την δημοσίευσιν, να επακολουθήση η κοινοποίησις του διορισμού (άρθρο 30 1 ΚΔΔΥ).

15

- 20 Διά της κοινοποιήσεως του διορισμού γνωστοποιείται εις τον ενδιαφερόμενον η βούλησις του κράτους και ούτω πληρούται ο πρώτος όρος της δημοσίας υπαλληλικής σχέσεως. Ο δεύτερος όρος, ήτοι η αποδοχή του διορισμού παρά του προς ον εγένετο η κοινοποίησις τούτου, πληρούται διά της συναινέσεως του διοριζομένου, ήτις δέον να εκδηλωθή εντός τακτής προθεσμίας".

Περαιτέρω, στη σελίδα 181:

- 25 "Εφ' όσον, κατά τα προειρημένα, η δημοσία υπαλληλική σχέσις τελειούται διά της αποδοχής του διορισμού, συμφώνως προς τα περί συμβατικής θεωρίας διδασκόμενα, προ της αποδοχής, η εν τω γίνεσθαι τελούσα δημοσία υπαλληλική σχέσις είναι δυνατόν να ματαιωθή μονομερώς παρά της δημοσίας διοικήσεως
- 30 δι' ανακλήσεως του διορισμού. Η τοιαύτη ανάκλησις ουδέποτε δύναται να θεωρηθή ως προσβάλλουσα κεκτημένα δικαιώματα, εφ' όσον η υπαλληλική σύμβασις δεν

κατηρτίσθη εισέτι. Μόνον διά της αποδοχής του διορισμού τελειούται η υπαλληλική σχέσις, διό και δεν δύναται πλέον ν' ανακληθή ούτος".

Επίσης, στον Κυριακόπουλο "Διοικητικόν Ελληνικόν Δίκαιον", 4η Έκδοσις, Τόμος Β', στις σελίδες 396-397, αναφέρονται τα ακόλουθα: 5

"Η βεβαία διατύπωσις της βουλήσεως του διοικητικού οργάνου εν τη διοικητική πράξει διά της συντάξεως και υπογραφής ταύτης, δηλοί ότι η πράξις εξεδόθη. Αλλ' η έκδοσις μόνη δεν συνεπιφέρει τα εξ αυτής αναμενόμενα έννομα αποτελέσματα. Η διοικητική πράξις, ως δήλωσις βουλήσεως, διά ν' αποκτήση νομικήν ενέργειαν, δέον να παύση αποτελούσα *inertum* και εξωτερικευθή, ήτοι να περιέλθη εις το πρόσωπον, εις ο αφορά. Επομένως, η διοικητική πράξις δέον ν' ανακοινούται εις τον ενδιαφερόμενον. Κατά τινά τύπον δέον να γίνη η ανακοίνωσις αύτη, εξαρτάται εξ αυτής της φύσεως της πράξεως, εφ' όσον εν τη συγκεκριμένη περιπτώσει ο νόμος δεν ορίζει ιδιαίτερον τύπον". 10 15

Στο Σύγγραμμα του Στασινοπούλου "Δίκαιον των Διοικητικών Πράξεων", Έκδοσις 1951, στη σελίδα 366 αναφέρονται τα εξής: 20

"Προ της δημοσιεύσεως ή της κοινοποιήσεως κατά τας άνω διακρίσεις, μη επιστάσης της δεσμεύσεως της Διοικήσεως, η ανάκλησις της πράξεως είναι ελευθέρα. Αλλά μη δηλωθείσης της βουλήσεως, ουδέ περί ανακλήσεως δύναται να γίνη κατ' ακριβολογίαν λόγος και δη καταχρηστικής, κατά τινά έκφρασιν, ανακλήσεως, αλλά κυρίως περί ματαιώσεως της πράξεως, διά της ματαιώσεως της δηλώσεως της εν τη πράξει περιεχομένης βουλήσεως, ήτις αποτελεί εισέτι *inertum* της Διοικήσεως". 25 30

Ενόψει των πιο πάνω, συμφωνούμε με τον πρωτόδικο Δικαστή ότι η υπαλληλική σχέση συμπληρώθηκε με την αποδοχή από μέρους του εφεσίβλητου, της προσφοράς διορισμού του. 35

Με την προσφορά διορισμού που έγινε στον εφεσίβλητο, η απόφαση της ΕΕΥ για διορισμό του έπαυσε να αποτελεί εσωτερικό θέμα της διοίκησης (internum), και έγινε εκτελεστή εφόσον δηλώθηκε η βούληση του κράτους, η οποία αποτελεί και τον πρώτο όρο της δημόσιας υπαλληλικής σχέσεως. Ο δεύτερος όρος της σχέσης αυτής πληρώθηκε με την αποδοχή της προσφοράς από τον αιτητή. Όπως φαίνεται από την προσφορά διορισμού, η προσφορά έγινε με τη μόνη προϋπόθεση ότι ο αιτητής θα υποβαλλόταν στη νενομισμένη ιατρική εξέταση και τα αποτελέσματα θα ήταν ικανοποιητικά. Η προϋπόθεση αυτή εκπληρώθηκε στις 27/8/90 και δεν υπήρχε άλλος όρος για το διορισμό του αιτητή.

Το γεγονός ότι δεν είχε σταλεί στον αιτητή η επιστολή του διορισμού που αναφέρεται στο άρθρο 29(3) του Νόμου, δεν επηρεάζει την ουσιαστική ισχύ της πράξης η οποία συμπληρώθηκε με την αποδοχή από τον εφεσίβλητο των όρων της προσφοράς. Η επιστολή αυτή αποτελεί απλώς επιβεβαίωση του διορισμού στην περίπτωση που η ιατρική εξέταση του προσώπου στο οποίο προσφέρεται διορισμός, είναι ικανοποιητική και αποσκοπεί στην τυπική πληροφόρηση της ημερομηνίας από την οποία αρχίζει ο διορισμός του. Δεν έχει καμιά σχέση με τη συμπλήρωση της πράξης του διορισμού.

Ο δεύτερος λόγος εφέσεως, αναφέρεται στην ανάκληση του διορισμού του αιτητή.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι η ανάκληση του διορισμού του εφεσίβλητου είναι λανθασμένη, διότι είναι αντίθετη προς το Νόμο και τις γενικές αρχές του διοικητικού δικαίου.

Έχουμε τη γνώμη ότι στην προκειμένη περίπτωση υπήρχαν λόγοι δημοσίου συμφέροντος, με βάση τους οποίους μπορούσε η ΕΕΥ να προβεί στην ανάκληση της διοικητικής πράξης, καθότι δεν μπορεί οποιοδήποτε διοικητικό όργανο της Πολιτείας που εφαρμόζει οποιαδήποτε Νομοθεσία περί διορισμών ή προαγωγών να διορίσει ένα δημόσιο λειτουργό, στην προκειμένη περίπτωση έναν εκ-

παιδευτικό, ο οποίος απετάχθη των τάξεων της Δημοσίας Υπηρεσίας, λόγω του ότι το Υπουργικό Συμβούλιο ικανοποιήθηκε ότι συνέτρεχαν λόγοι δημοσίου συμφέροντος προς τούτο. Διαφορετική προσέγγιση θα ισοδυναμούσε ουσιαστικά με παροχή δικαιώματος στην ΕΕΥ, ν' ανακαλέσει, άμεσα ή έμμεσα, την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου.

5

Κατά τη γνώμη μας, εφόσον οι λόγοι δημοσίου συμφέροντος ίσχυαν κατά το χρόνο λήψης της απόφασης για διορισμό του, αφού δεν είχε ανακληθεί ή ακυρωθεί η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, η ΕΕΥ δεν μπορούσε να προβεί στο διορισμό του εφεσίβλητου. Υπήρχε η απόφαση του ανωτάτου οργάνου της Πολιτείας στην Εκτελεστική Εξουσία, το οποίο λαμβάνει αποφάσεις γενικής πολιτικής, δυνάμει του άρθρου 54 του Συντάγματος, που έκρινε ότι ο εφεσίβλητος δεν έχει θέση στην Υπηρεσία.

10

15

Αναφορικά με τον τρίτο λόγο εφέσεως, έχουμε τη γνώμη ότι ο πρωτόδικος Δικαστής δεν αποφάνθηκε σχετικά με την εγκυρότητα του τερματισμού των υπηρεσιών του εφεσίβλητου από το Υπουργικό Συμβούλιο, το 1980. Το μόνο το οποίο είπε, είναι ότι η ΕΕΥ είχε υποχρέωση να διεξαγάγει έρευνα για να εξακριβώσει κατά πόσο οι λόγοι δημοσίου συμφέροντος που ίσχυαν το 1980 εξακολουθούσαν να ισχύουν και κατά το χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης.

20

Έχουμε τη γνώμη ότι η ΕΕΥ δεν είχε δικαίωμα να διεξαγάγει τέτοιας μορφής έρευνα, η οποία, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, ήταν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Υπουργικού Συμβουλίου.

25

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση επιτυγχάνει και η απόφαση της ΕΕΥ για ανάκληση του διορισμού του εφεσίβλητου επικυρώνεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

30

*Η έφεση επιτυγχάνει
χωρίς διαταγή για έξοδα.*